

In gesprek met een echte Reuselnaar

Ut húske worin ik geborren ben stond in de bossen van Landgoed de Utrecht in Hóóge Mierd. Daor hon we ginne elektrische stroom en ók gin strómend wotter ut de kraon. Wel was er strómend wotter in de slóót on d'n overkant van 't kórspoor worin ons moeder de wáás dee mee unne roefel.

Thijs van der Zanden in de woonkamer van zijn huis aan de Korenbocht 62 te Reusel, op 2 januari 2013.

Aan het woord is mijn naamgenoot en neef Thijs van der Zanden, 71 jaar oud en de tweede oudste van het negen kinderen tellende gezin van de in Reusel geboren Jan van der Zanden en zijn vrouw Stans Mollen uit het Belgische Weelde.

Grootouders

Opa en oma Mollen hadden een gezin van dertien kinderen waarvan ons moeder de middelste was. Het ouderlijk huis stond in het centrum van Weelde, dicht bij de dorpskerk. Opa heb ik niet meer gekend, hij is al overleden toen ik nog maar een paar jaar oud was. Oma is tot aan haar dood in haar eigen huis blijven wonen waar ze verzorgd werd door tante Tin. Haar herinner ik me als een vriendelijk, zachtmoedige oma met een omvangrijk postuur. Tijdens haar laatste jaren zat ze meestal op een stoel met een gat in het zitgedeelte waaronder een pot geschoven kon worden. We vonden dat heel bijzonder.

Uit onderzoek weet ik dat opa en oma van der Zanden een boerderij hadden in het gehucht 't Holland, nu de Hooge Mierdseweg. Toen ze trouwden woonden ze in een oud boerderijtje aan het zandpad tussen de Hooge Mierdseweg en de Lage Mierdsedijk. Dit zandpad kwam toentertijd uit bij *d'n hof* van Driek van Mechelen aan de Lage Mierdsedijk. Driek woonde daar samen

met zijn zussen Mieke en Trien in een boerderijtje met een strooien dak dat een opvallend doorgezakt zadeldak had. Ome Harrie heeft me wel eens gewaarschuwd voor de oude vreemd uitzijende Mieke en Plien. Dat weerhield mij niet er naar toe te gaan want ze hadden altijd wel wat lekkers voor mij.

Voordat oma van der Zanden met opa trouwde was ze enkele jaren weduwe van Jaon Baelemans waarvan ze vijf *vurkènder* had. Twee ervan zijn op jonge leeftijd aan de Spaanse griep gestorven.

Opa die voor zijn trouwen een boerengedoentje had aan d'n Achterste Heikant bracht zijn eigen *hit* (paard) mee waar iets bijzonders mee aan de hand was. Het paardje had namelijk maar één oog. Opa en oma van der Zanden kregen samen zes kinderen waarvan onze pa de tweede oudste was. Het gezin bestond toen uit drie *vurkènder* en zes *nakènder*. In 1918 heeft opa bij dat boerderijtje, aan de Hooge Mierdseweg, een voor die tijd ruime nieuwe boerderij gebouwd.

Aan het Holland was Door van de *Páächter* (Rojmans) de beste kameraad van onze pa. Door

Moeder Stans Mollen was in 1938 tijdens haar verkeringsstijd dienstmeid te Turnhout.

heeft ooit verteld dat ze op een keer appels en peren gingen *jatten* bij *Joppe* Toon (Jansen), die had de beste van de straat, zeker als ze gejat waren. Ook bij *Snippe Jan* (Vosters) waren ze eens peren aan het *lenen*. Helaas kreeg de vrouw van *Snippe Jan* ons in de gaten. Ze riep: "*Jan, Jan kom is rap, want ze zitten on ons pééren.*" Door was als de weerlicht weg maar onze pa zat nog in de boom en kon niet ontsnappen. Hij heeft toen voor die peren moeten boeten.

Ouderlijk gezin

Ons moeder was dienstmeid in Turnhout toen ze verkering kreeg met onze pa. Vermoedelijk hebben ze elkaar daar tijdens een kermis ontmoet. Direct na hun trouwen in 1939 zijn ze gaan inwonen bij de familie Tijssen aan 't Hof te Reusel. Daar is hun eerste kind mijn zus Sjaan geboren. In 1940 was ik aanstaande en daarom moest er ruimere woonruimte gezocht worden. De Heidemaatschappij (Heidemij) bracht uitkomst. Er werden arbeiders gezocht voor de omvangrijke ontginnings- en boswerkzaamheden op Landgoed de Utrecht. Bovendien werd er aangeboden een gezinshuis te huren dat al op het Landgoed stond. Pa kwam als bosarbeider in dienst van de Heidemij. Zo werd er al voor mijn geboorte verhuisd naar het Hooge Mierdse gedeelte van de nog onverharde Prins Hendriklaan. Het pand bestond uit twee woningen en stond verscholen in een omvangrijk heide- en bosgebied niet ver van de Belgisch grens. In de andere woning woonde het evenals uit Reusel komende jonge gezin van Jan en Drika Rijkers. Met hen deelden we de waterput met putmik die voor het huis aan het karspoor stond.

Het ontbrak ons daar aan alle luxe zoals elektrische stroom, gas, water en een rioolaansluiting. Een enkel olielampje zorgde voor verlichting. Moeder deed de was aan de andere kant van het karspoor in het stromende water van een beekje waarin een *roefel* (wasbord) werd geplaatst.

Onze pa had er ongeveer een halve hectare grond ter beschikking waarop hij alle groenten en aardappelen verbouwde die we in ons gezin nodig hadden. Ook een paar are rogge heeft hij er gehad die hij met zicht en pikhaak maaide. De veestapel bestond uit een half dozijn legkippen, een geit, wat schapen en een paar varkens.

Het huis werd verwarmd door een houtgestookte Belgische plattebuiskachel waarop ook het eten werd gekookt. Op 3-jarige leeftijd ben ik tegen die kachel gevallen met als gevolg dat ik ernstige brandwonden aan mijn linkermondhoek opliep. Daar heb ik helaas een blijvend litteken aan overgehouden.

Onze dichtstbijzijnde buur was de oppasser die op 1 kilometer afstand woonde. Het enige bezoek dat regelmatig kwam waren smokkelaars, commiezen en de olieboer die als het weer dat toeliet lampenolie kwam bijvullen. Behalve de familie kwamen er ook wel eens bosarbeiders die om een praatje of kopje koffie verlegen zaten.

Op Landgoed de Utrecht ben ik geboren, gevolgd door achtereenvolgens ons Mai, Jo, Ludo en Theo. We woonden toen met z'n achten in dat kleine huisje zonder enige luxe.

Oorlog

Op Landgoed de Utrecht zat in de omgeving van ons huis volop wild zoals hazen, konijnen, reeën en fazanten. Onze pa was al op jonge leeftijd bedreven in strikken zetten. Vaak hadden we

Jan en Stans van der Zanden samen met hun oudste twee kinderen Sjaan en Thijs bij hun huis op Landgoed de Utrecht in de zomer van 1941.

Sjaantje van der Zanden in het oorlogsjaar 1940 op de put voor haar ouderlijk huis in Landgoed de Utrecht.

Thijs en Sjaan van der Zanden in 1949 tijdens hun lagereschooltijd te Hooge Mierde.

daardoor wel een paar soorten wild op tafel dat in een strik was gelopen.

Wanneer pa de strikken ging leeghalen was ik in de buurt paraat. Zag ik de boswachter of rijks-politie aankomen dan ging ik fluiten om hem te waarschuwen. Dit waarschuwingssysteem viel tijdelijk in duigen toen ik zoals eerder aangegeven een fikse brandwond aan mijn mondhoek opliep waardoor ik een jaar lang niet meer kon fluiten.

Van de oorlog hebben we in het afgelegen, uitgestrekte landgoed weinig gemerkt. Wel herinner ik me de stampij bij de stalen uitkijktoren die enkele honderden meters van ons huis bij de woning van *d'n oppááser* (boswachter)

stond. Een vliegtuig probeerde daar de toren met bommen neer te halen. We zagen er een grote rookpluim boven het bos uitkomen. Ook hebben we eens angstige momenten gekend toen mijn zusjes Sjaan, Mai en Jo met mij en ons moeder bij onze schapen op de hei op bezoek waren. Een vliegtuigje maakte toen een duikvlucht naar ons en scheerde rakelings over onze hoofden weg waardoor vooral ons moeder in paniek raakte, weet ik nog.

Lagere school

Voordat ik naar school ging heb ik al leren fietsen. Dat was nodig omdat de school in Hooge Mierde op een afstand van ongeveer vijf kilometer stond. Samen met mijn oudere zusje Sjaan hadden we één fietsje. Onderweg wisselden we elkaar af door om beurten een stuk te lopen en een stuk te fietsen. We moesten over een kronkelend zandpad naar school. Het pad liep door de hei en langs een moerassig ven waar nu de Haarweg is. Bij dat ven was het bij nat weer heel erg modderig. Daar is ons Sjaan eens met het fietsje in gekukeld. Mijn zusje kon niet meer uit het ven komen omdat ze vastgezogen zat in de modder. Ze verbood me het ven in te lopen, ik moest maar een stok zoeken om haar daarmee uit het ven te trekken. Toen ik die niet kon vinden ben ik vlug naar huis gelopen om hulp te halen. Onderweg heb ik eerst nog hulp gevraagd aan enkele bosarbeiders die daar in de buurt aan het werk waren. Toen mijn moeder en ik weer bij het

Het gezin van Jan en Stans van der Zanden toen ze in 1955 aan de Wilhelminalaan 91 te Reusel woonden. Hun kinderen, achter Sjaan en Thijs, midden Ad, Stans en Mai, voor Ludo, Theo en Jo. Linksvoor overbuurjongen Dirk, een zoon van dokter Snieders.

ven aankwamen hadden de bosarbeiders, tot opluchting van ons moeder, ons Sjaan en haar fietsje al uit het ven gevist.

Op een keer had een bosarbeider met een groot bijl in zijn been had gekapt. Het been lag helemaal open van knie tot enkel en bovendien was zijn scheenbeen gebroken. Zijn collega's hebben hem op de fiets van ons moeder gelegd met zijn benen op een plank over het stuur. Het gekwetste been was met wat doeken afgebonden om doodbloeden te voorkomen. In die toestand is hij naar de Arendonkse dokter gebracht, zo'n zeven kilometer verderop. Het bloedig ongeval maakte veel indruk op ons.

Toen ik een jaar of tien was moest ik zelf optreden als EHBO'er. Bij Kruisberg aan de grens was ik pa aan het helpen met het 'uitdragen' van een perceel kachelhout. Ongelukkigerwijs kapte onze pa zich vol in de pols en bloedde hevig. Met zijn rode zakdoek probeerde ik op zijn aanwijzingen de arm af te binden wat in eerste instantie niet lukte. Gelukkig lag er een kort stuk hout in de buurt die ik onder de rond de arm geknoopte zakdoek stak. Door het hout rond te draaien werd de arm afgebonden en stopte gelukkig het bloeden. Onze pa had zich tot dat moment heel goed gehouden maar toen we op weg naar huis een boer met paard en wagen tegenkwamen viel hij alsnog flauw.

In 1948 zijn we verhuisd naar een nieuwbouwwoning in het centrum van Hooge Mierde. We hadden daar elektriciteit en een met de hand te bedienen waterpomp. We keken onze ogen uit dat er zomaar een lichtje ging branden als we

aan een knopje aan de muur draaide. Aan dat knopje heb ik heel vaak gedraaid omdat ik maar amper kon geloven dat er dan steeds weer het lampje ging branden. In dat huis is broertje Ad geboren.

In die periode zijn er twee klaslokalen aan de school gebouwd. Zo iets indrukwekkends had ik nog nooit gezien. Volledig in trance heb ik eens naar de bouwvallers staan kijken waardoor ik de schoolbel niet hoorde. Juffrouw Rijken, die ik kennelijk ook niet had horen roepen, tikte me met een joekel van een deursleutel tegen mijn hoofd waardoor ik onmiddellijk weer bij de les was.

Naar Reusel

Op 1 mei 1953 zijn we verhuisd naar de Wilhelminalaan 91 te Reusel, tegenover de villa van dokter Snieders. We kwamen daar in het middelste huis wonen van een rij van drie. Er waren maar liefst vier kamers in. Aan de Wilhelminalaan zijn nog ons Stans en Jan geboren waarna ons gezin met negen kinderen compleet was. Achter ons huis liep een paadje naar de Deneburg in de Denestraat. Aan het begin van dat straatje stond decennia lang het markante kruisbeeld dat later verderop aan de Hoeven is geplaatst en later in gerenoveerde vorm naar de Lange Dijk is verhuisd waar het nu nog staat.

Omstreeks 1957 lieten mijn ouders een eigen huis bouwen in de Beukenlaan. Daar beschikten we toen zelfs over 4 slaapkamers en hadden er bovendien voor het eerst van ons leven een badkamer. Voorheen moesten we het één keer per week stellen met een grote teil.

Bij alle verhuizingen werd een beroep gedaan op ome Door Baelemans, een halfbroer van onze pa. Hem herinner ik me als een innemende,

Fanfare Concordia in 1957 tijdens een optreden op het sportveld van Reusel Sport. Vooraan links grote tromdrager Jan van der Zanden en in het midden zijn zoon en altsaxofonist Thijs.

Traditioneel geklede Papoemeisjes op het eiland Biak van Nederlands Nieuw-Guinea, in 1961.

Rekruut Thijs vd Zanden in 1960 tijdens zijn militaire opleiding op de Sint Pietersberg bij Maastricht.

vriendelijke, eenvoudige vrijgezel. Hij heeft heel zijn leven hard gewerkt. Boeren en familie deden vaak een beroep op hem als er een voerman nodig was. Bovendien is hij tot twee keer toe ingesprongen om een boerenbedrijf van de ondergang te redden. Eerst de boerderij van zijn moeder, oma van der Zanden-Larmit, toen in 1934 zijn stiefvader, opa Thijs van der Zanden overleed en oma alleen met haar grote gezin verder moest. Daarna de boerderij van zijn halfzus Marian van Limpt-van der Zanden die in 1948 weduwe was geworden en ook met een groot jong gezin bleef zitten.

In 1955, ben ik op 14-jarige leeftijd gaan werken. Eerst bij Willem II en later bij de Agio waar ik sigarenmaker werd. Ik weet nog dat mijn eerste weekloon het vorstelijk salaris van 9 gulden en 80 cent bedroeg.

Vanaf 1955 mocht ik een dag per week naar de zogenaamde Levensschool, waar algehele levensvorming werd gegeven voor jongens die al werkten en alleen een lagere schoolopleiding hadden genoten. Met de Levensschool ben ik voor het eerst een week op vakantie geweest. We gingen het eerste jaar met de fiets naar Mechelen en het tweede jaar naar Lemiers, beide gelegen in Zuid-Limburg. Die vakanties heb ik ervaren als een groot avontuur en ik voelde me daarna al een hele wereldreiziger.

In de avonduren heb ik de mogelijkheid aangegrepen om verder te leren. Zo heb ik het Middenstandsdiploma en het praktijkdiploma dubbel boekhouden behaald.

Na mijn lagere schooltijd waren mijn kameraden Jan van *Jan Marte* (Van Gompel), Jos van den Borne en Ton van den Hout. Ze woonden alle

Patrouille naar het eiland Auki van Nederlands Nieuw-Guinea in 1961. V.l.n.r. Jan Glashouwer, Piet Parijs, Gerrit Wagenaar, Henk Pieters, Thijs van der Zanden en Johnny Rademakers.

drie op *de Hoef*. Jos en Ton en misschien ook wel Jan waren bij fanfare Concordia evenals onze pa, die drager was van de grote trom. Daarom werd ik ook lid van de fanfare en speelde er altsaxofoon. We kregen toentertijd les van *Marte Krekel* (Heesters), weet ik nog.

Nieuw Guinea

Op 18-jarige leeftijd zat ik voor het eerst in de trein omdat ik was opgeroepen voor de dienstplichtkeuring. Die treinreis was voor mij weer een groot avontuur en ik was blij toen ik heelhuids in Reusel terug was. De keurmeesters vonden me goed genoeg voor de militaire diensplicht en ik ben toen volgens goed Reusels gebruik er *ene goeien op gaan vatten*.

In de zomer van 1960 heb ik op de Tapijn kazerne te Maastricht mijn eerste opleiding voor infanterist gehad. Daar kwam ik, als jongen van het Reuselse platteland, terecht in een voor mij compleet andere wereld. Het viel mij vooral op dat stadsjongens uit het westen van het land wel een heel grote luidruchtige mond konden opzetten.

Mijn maatje en vertrouweling werd daar een zekere Mallie uit Amsterdam. Mallie heeft me een paar keer gevraagd of ik met hem mee wilde als vrijwilliger voor uitzending naar Nieuw-Guinea. Daar had ik geen zin in omdat ik liever naar Middeburg ging voor een administratieve vervolopleiding. Toen hij daarover bleef zeuren heb ik uitgeroepen: "Je doet maar wat je niet laten

kunt." Het gevolg was dat ik na mijn opleiding in Maastricht op de lijst stond om in Oirschot opgeleid te worden in een speciaal detachement dat bestemd was voor Biak. Pas later besepte ik dat Biak niet ergens in Limburg lag maar heel ver weg in Nederlands Nieuw-Guinea.

Tussen Papoea's

Na de afronding van de zware tropenopleiding in Oirschot, waar er van de 130 militairen 60 moesten afvallen, ben ik op 4 november 1960 met enkele andere nieuwkomers als kakelverse baroe (Maleis voor nieuweling) met een KLM DC7 vliegtuig op Biak geland.

De aankomst op Biak was voor mij een echte cultuurshock. Afkomstig van het vertrouwde Reusel werd ik letterlijk gedropt in een ver tropisch eiland waar alles anders was. De gold voor de mensen, planten, dieren, temperatuur en niet te vergeten de reuk. Bovendien was alles omgeven door de zee die ik voorheen maar amper had gezien. Er was niets waarop ik kon terugvallen en wat mij houvast gaf. Het enige houvast dat ik had was het peloton wat ik toen nog maar amper kende.

In Nieuw-Guinea kwam ik bij het Beveiligingspeloton dat gestationeerd was op de eilanden Biak en Woendi gelegen in de Geelvinkbaai. Het peloton bestond uit 40 militairen verdeeld over 4 tiraillegroepen. Volgens een roulatieschema verbleven de tiraillegroepen 2 weken op Biak en 6 weken op het prachtige gelegen eiland

Woendi. Woendi is een pareltje onder de tropische eilanden en ligt in een lagune, middenin de Padaido atol. Het is bijna geheel omsloten door een koraalrif. Op dat rif liggen een aantal zogenaamde Padaido eilanden met Papoea kampongs. Het wachtlopen op Woendi werd afgewisseld met patrouilles die meestal naar die omliggende eilanden gingen op het rif. Vaak maakte ik tijdens die patrouilles contact met de Papoea's. Ze verkochten aan mij schelpen, bijlen, speren, pijlen en bogen die ik verhandelde, meestal met de mariniers die op Biak gelegerd waren. Zo kon ik een aardig zakcentje bijverdienen wat meestal een weg vond naar de kroeg. Na een tijdje had ik genoeg geld om van een

Met een zelfgemaakt vlot werd in 1961 vanaf Woendi naar Auki gevaren en terug. Op het vlot Piet Parijs, Jan Glashouwer en Siebo van der Veen. In het water Thijs van der Zanden.

Lichting 60-3 van het Beveiligingspeloton op Woendi kort voor repatriëring naar Nederland. Staand v.l.n.r. Reint Wobbes, Huub Lemmens, Thijs van der Zanden, Jo Seegers, knielend Piet Parijs en Dirk Heetebrij.

Thijs van der Zanden en Toos Lemmens hebben in juni 1965 bij de gemeente Hoogeloon hun huwelijk 'aangetekend'. Ze zijn klaar voor de traditionele 'meidenkoffie'. Maar eerst krijgen ze onderweg op de goede afloop een borrel en een sigaar.

Papoea een driemans prauw te kopen. Vanaf toen maakte ik in mijn vrije tijd samen met een maat tochten naar de prachtige Padaido eilanden op het rif.

Binnen het peloton noemden we elkaar geen militairen of soldaten maar sobats, wat in het Maleis vriend betekent. Dat zal ongetwijfeld komen omdat we daar op die verre eilanden alleen op elkaar konden terugvallen als het moeilijk werd. Het meest waardevolle van mijn diensttijd op Nieuw-Guinea is het wel de herinnering aan mijn maten, de betrouwbare sobats onder commando van Hans van den Berg, waar ik onvoorwaardelijk op kon vertrouwen.

Ook denk ik met plezier terug aan de contacten met de Papoeas die weliswaar primitief waren en nog wel eens last hadden van hun boze geesten, de zogenaamde Swanki's, maar naar ons toe altijd heel vriendelijk en behulpzaam waren. Bovendien is het een trots volk dat moeite had met overheersing. De Papoeas hadden dan ook veel moeite met de dreigende overheersing van grote broer Indonesië, na het vertrek van de Nederlanders.

Over mijn verblijf in Nieuw-Guinea kan ik nog wel dagen vertellen daarom heb ik er een boek over geschreven met de titel 'Onder het teken van de Morgenster' het symbool van de Papoeavlag. Het boek is in november 2012 in de handel gekomen.

Eigen gezin

Op 4 november 1961 zat er mijn diensttijd in Nieuw-Guinea op en keerde ik weer naar Reusel terug. Bij aankomst stond de hele buurt en familie mij voor mijn ouderlijk huis in de Beukenlaan bij een imposante ereboog op te wachten. Het meest herinner ik me toch de emotionele omhelzing van mijn moeder.

De eerste periode terug in Reusel was voor mij onwennig en vreemd. Dat gold voor bijna alles, bijvoorbeeld het dagelijkse ritme en gareel, het

Op 17 juli 1965 treden Thijs van der Zanden en Toos Lemmens te Hoogeloon in het huwelijk.

werk, mijn kameraden alles leek anders te zijn en ik kon dan ook mijn draai niet vinden. Ook het veel te vroege plotselinge overlijden van mijn moeder op 1 augustus 1964 deed daar geen goed aan. Van 1961 tot 1968 werkte ik achter-eenvolgens bij sigarenfabrikant Agio, Naaiatelier Reefort, Coppens automatic en Philips. Nergens vond ik echt mijn draai zonder goed te weten waarom.

Tijdens Netersel kermis ontmoette ik het Hoogeloonse meisje Toos Lemmens die ik al kende van mijn werk bij de Reefort. We kregen vrijwel direct verkering. Dat we al op 7 juli 1965 trouwde had vooral te maken met het overlijden van mijn moeder een jaar eerder. Mijn oudste 3 zussen waren inmiddels getrouwd zodat er dringend behoefte was aan huishoudelijke hulp in ons gezin waar nog altijd 5 kinderen met onze pa woonden waarvan broertje Jan pas 8 jaar oud was. Vooral op aandringen van mijn oudste zus Sjaan en na overleg met Toos en mijn aanstaande schoonfamilie hebben we besloten te trouwen en nam Toos de moederrol in ons gezin over. Ze kreeg daarbij vooral steun van mijn broer Ad.

Een jaar later was Toos hoogzwanger en zijn we verhuisd naar de Bakkerstraat waar op 10 april 1966 zoon Marcel geboren is. In december van dat jaar verhuisden we al weer naar een nieuwbouwwoning aan de Hoogakker te Reusel waar op 19 maart 1967 dochter Conny geboren is, waarna ons gezin compleet was.

De Hoogakker lag in een nieuwe woonwijk waar nog geen buurtvereniging was. Vrij snel nadat wij

daar zijn komen wonen heb ik samen met Koos Venema, Karel Niket, Riek van Trienen (Jansen) en Jantje Toppel (Sanders) de buurtvereniging opgericht en met hen het bestuur gevormd. Op voorspraak van voorzitter Riek van Triene is er de naam 'De Meidoorn' aan gegeven omdat de aan-geplante bomen meidoorns waren.

Van schoonmoeder kregen Toos en ik op een keer een pincherke. Even later schaften we een stamboek boxer teef aan waar we een keer mee wilden fokken. Nadat onze boxer de liefde had bedreven met een stamboek reu en er mooie jongen geboren werden, kregen we de smaak te pakken. Het gevolg was dat we na enige tijd een boxer kennel hadden onder de naam 'Mata Hari' wat in het Maleis 'oog van de dageraad' ofwel zon betekent.

Aquarium

Mijn eerste motor was een sparta met een 250 cc Victoriablok. Al snel ruilde ik die in voor een 250cc Puch met racekuip. Helaas liet ik die in de soep lopen door niet pure benzine en motorolie te tanken in de twee daarvoor gescheiden tanks maar alleen mengsmering in een van de tanks. Samen met Frans Flooren uit de Zeegstraat heb ik toen maar op de Tilburgse automarkt voor nog geen 20 gulden een scooter gekocht. Ook de scooter was niet wat ik er van verwachtte

De huwelijksreis van Thijs en Toos van der Zanden in 1965 bestond uit een kampeervakantie in Duitsland.

Biertapper Thijs van der Zanden tijdens de carnaval van 1976 in zaal den Donk te Duizel.

In 1980 verbleven Thijs en Toos van der Zanden met hun gezin in Alabama USA waar Thijs een opleiding voor radarmonteur volgde.

en heb die na een paar maanden weer geruild voor een aquarium. De wonderlijke onderwereld kreeg me behoorlijk te pakken met als gevolg dat ik lid werd van de Kempische Aquarium vereniging. Vrij snel kwam ik in het bestuur, eerst als secretaris en daarna als voorzitter. In het begin van de jaren zeventig hadden we een grote aquariumtentoonstelling in de Palmboom, die een groot succes werd.

Beroepsmilitair

In mijn periode bij Philips heb ik in de avonduren aan de Eindhovense Radioschool een vierjarige opleiding gevolgd voor Radiomonteur. Nog voor het examen wilde ik weer weg bij Philips. Ik heb daarbij serieus overwogen te gaan emigreren naar Zuid-Afrika. Alle papieren daarvoor waren al in huis. Mede vanwege mijn nog jonge gezin en de opkomende onrust in Zuid-Afrika heb ik daar toen van afgezien.

In 1968 werd ik op de Vliegbasis Eindhoven hulp radio-radarmonteur in de werkplaats Elektronische Grondradio. De commandant van het squadron was majoor Rauwenhof. Zijn hond, een oude schnauzer, is eens behoorlijk gebeten door een andere hond. Hij had een flinke lap huid losliggen. Omdat de militaire gezondheidsdienst van de kazerne niet wilde helpen zei ik tegen de arts: "Geef me maar spullen, dan naai ik die hond zelf wel." Ik kreeg verdovings-

Op de zilveren bruiloft van Thijs en Toos van der Zanden in 1990 waren ook de 'sobats' van Nederlands Nieuw-Guinea aanwezig. V.l.n.r. Huub Lemmens, Henk Lammers, Thijs van der Zanden, Reint Wobbes en Piet Parijs.

spuit, ontsmettingsspul en naaigerei mee en heb het karwei af kunnen maken. De majoor bleek zeer tevreden over het door mij verrichte naaiwerk. Enige maanden daarna ben ik, mede op zijn voorspraak, naar de Koninklijke Kaderschool Luchtmacht te Schaarsbergen gestuurd voor een opleiding tot Specialist Elektronica. De consequentie was wel, dat ik aan het eind van mijn opleiding werd geplaatst bij de 5de Groep Geleide Wapens in het Duitse Stolzenau. Daar werd ik sergeant elektronicamonteur in de Straalzenderwerkplaats.

In 1979 kreeg ik de kans om in Amerika een opleiding tot radarmonteur te volgen op de Redstone Arsenal kazerne in Alabama wat ik met beide handen heb aangegrepen. Samen met mijn gezin woonde ik toen van juli 1979 tot juli 1980 in Huntsville. De kinderen gingen naar een Amerikaanse junior highschool en dat ging na wat aanpassingsproblemen heel goed. We hebben een prachttijd meegemaakt in Amerika. Op Redstone Arsenal, een kazerne half zo groot als de provincie Utrecht, heeft Werner von Braun het Amerikaanse ruimtevaartprogramma gestalte gegeven.

Na onze terugkeer in Stolzenau in juli 1980 werd ik tewerkgesteld als radarmonteur en telecommunicatiespecialist in de Straalzenderwerkplaats.

Tijdens de eerste Golfoorlog in 1991 ben ik met mijn eenheid Patriot, Stinger en later ook Hawk luchtafweer ingezet om de Koerdische hoofdstad Dyarbakir tegen vliegtuigaanvallen, maar vooral ook tegen Irakese SCUD raketten te beschermen.

In mijn militaire carrière heb ik diverse onderscheidingen ontvangen waaronder het Nieuw-Guinea herinneringskruis, de herinneringsmedaille multinationale vredesoperaties 'Golf 1990' en twee keer de 'Kuwait liberations medal', een

namens Koning Fahd van Saoedi-Arabië en een namens de Emir van Koeweit.

Durpsslenterers

Zoals eerder aangegeven was ik op jonge leeftijd altsaxofonist bij fanfare Concordia te Reusel. Tijdens mijn diensttijd op Nieuw-Guinea heb ik dat instrument ook gespeeld bij de Marinierskapel. Vanaf 1981 was ik lid en bestuurslid en ook een tijdje secretaris van het Tamboer- en Hoornblazers Korps van de 5de Groep Geleide Wapens van de Koninklijke Luchtmacht. Ook was ik lid en vanaf 1986 leider van de dweilkapel 'Veul Geweld Veur Weinig Geld' te Stolzenau.

Op 1 december 1995 ben weer op de Vliegbasis Eindhoven geplaatst en ben daar op 1 maart 1996 met functioneel leeftijdsontslag gegaan als Sergeant Majoor.

Nadat Toos en ik op 17 oktober 1995 weer in Reusel kwamen wonen heb ik nog tot december in Duitsland gewerkt aan de ontmanteling van de kazerne. Daarna hebben Toos en ik enkele jaren gewerkt in het winkelbedrijf van zoon Marcel en zijn vrouw Mari-Anne. Eerst aan de Kerkstraat 26 en daarna aan de Markt 60 te Reusel.

Twee jaar geleden ben ik vrijwilliger geworden bij de buurtbus. Een keer per week rijd ik de route Hoogeloon, Vessem, Wintelre, Oerle, Citycenter, Veldhoven-MMC, Veldhoven-kerk, Kneg-

sel, Eersel-bejaardenhuis, Eersel-Markt, Duizel en dan dezelfde route terug.

In het voorjaar 1996 ben ik benaderd door Harrie Sanders en Piet Vermeulen om 'De Durpsslenterers' te komen versterken. Er werd Egerlandmuziek gespeeld. Mijn eerste optreden was in mei 1996 tijdens de historische optocht '100 jaar kerk in Reusel'. Daarna volgde in 1998 het twintigjarig bestaan en ook het 25-jarig bestaan. In 2003 hadden we een grote tent gebouwd bij het Rabosporhuis voor een festival om het 25-jarig bestaan te vieren. Bij de Durpsslenterers heb ik in het bestuur gezeten en ben ook penningmeester geweest. In 2010 ben ik gestopt als muzikant. Toen ik in de zomer van 2012 werd benaderd om bij het slotconcert van de Durpsslenterers mee te spelen heb ik meteen ja gezegd. Op 23 november 2012 heeft dat slotconcert plaatsgevonden in de Kei en was het laatste concert van de Durpsslenterers. Ze moesten zichzelf helaas opheffen als gevolg van een muzikantentekort.

Slot

Thijs van der Zanden kan op een onderhoudende manier en zonder omwegen vertellen over de opeenvolging van zijn levenservaringen. Hij is geboren en opgegroeid in de afgelegen bossen en heide van Landgoed de Utrecht te Hooge Mierde. Het ontbrak daar aan alle luxe die in het dorpscentrum al vanzelfsprekend was. Hij vertelt dat hij steeds weer verwonderd was wanneer hij voor het eerst kennis maakte met bijvoorbeeld elektriciteit, bouwvakkers aan het

In 1990 vierden Thijs en Toos van der Zanden in het Duitse Stolzenau hun zilveren bruiloft. Acher v.l.n.r. schoondochter Mari-Anne met haar man Marcel en dochter Conny met haar man George von Gabain.

Tijdens de Golfoorlog in 1991 werd Thijs van der Zanden (midden) uitgezonden naar Diyarbakir Turkije om daar het Turkse luchtruim te helpen beschermen tegen Iraakse raketten.

De vier kleinkinderen van Thijs en Toos van der Zanden, in 2005. V.l.n.r. Daphne von Gabain, Amanda en Jessica van der Zanden en Marc von Gabain.

werk, een badkamer in huis en stromend water uit de kraan. Diverse keren heeft hij, zoals hij zelf zegt, in zijn jonge leven echte avonturen beleefd zoals zijn eerste vakantie in Limburg met de Levensschool en de eerste treinreis toen hij voor zijn nummer voor de militaire keuring was opgeroepen.

Een echte cultuurschok beleefde hij toen hij als 19-jarige jongeman voor het eerst landde op het eiland Biak van Nieuw Guinea waar niets het-

zelfde was als voorheen. Op de verre tropische eilanden Biak en vooral Woendi heeft hij tussen de Papoeas en zijn dienstmaten zijn weg gevonden en ervaren dat onderling vertrouwen en op elkaar aangewezen zijn een heel groot goed is.

Bij terugkomst in Nederland moest hij weer in een heel ander gareel en daar kon hij moeilijk mee overweg. Hoewel hij in die tijd zeker niet bij de pakken is gaan neerzitten en actief was heeft hij zeven jaar na zijn vertrek uit Nieuw-Guinea samen met zijn Toos weer gekozen voor het soldatenleven en is beroepsmilitair geworden, grotendeels in het buitenland.

Toen zijn militaire carrière overging in een welverdiend pensioen zijn Thijs en Toos teruggekeerd naar de Kempen waar het allemaal begon. Na eerst in Reusel een aantal jaren als middenstander actief geweest te zijn woont hij nu aan de Korenbocht in Reusel. Daar heeft hij Nieuw-Guinea pas echt losgelaten door er een boek over te schrijven.

Thijs heeft een actief leven gehad en heeft nu alle tijd om te spelen op zijn altsaxofoon en natuurlijk ook te genieten van zijn kinderen en 4 kleinkinderen waar zijn vrouw Toos en hij trots op zijn. Op basis van dit verhaal stellen we met recht vast dat Thijs van Jan van der Zanden en van Stans Mollen een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

In 2001 betrok Tecasoft een gloednieuw pand aan de Markt 60 te Reusel. De Durpsslenterers zorgden daarbij voor de muzikale noot.